

JA SA

LOL

potrebujem
transplantáciu mozgu

moja vlastná
prachovka

nacvičujem si bozkávanie
na vlastnej ruke

musím si zapamätať, že sa NEMÁM špárať v nose

RODIČOV

čo povedala
známka obálke

otcov nechutný
zeleninový guláš

RAZ

ZBLÁZNIM

Maddy s čudnými vlasmi

otec spálil
raňajky

HORÍ! HORÍ!

Pete Johnson

FRAGMENT

Ja sa z tých rodičov raz zbláznim

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Pete Johnson

Ja sa z tých rodičov raz zbláznim – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

„Chlapci, len mi tak napadlo,“ začal ocko, „či by ste si nechceli trochu viac upratovať svoje izby.“

Asi sekundu som rozmýšľal. „Nie, nechceli.“

„Ach, ale teraz to bude oveľa zábavnejšie.“

„O tom pochybujem,“ zahundral som.

„Doteraz ste nemali tú správnu výbavu...“

„Ocko, nie sme predsa v armáde,“ povedal som.

„... no teraz ju už máte,“ pokračoval a podal nám dve obrovské zelené prachovky vo veľkosti vankúša. „Tieto prachovky odteraz patria vám,“ rozžiaril sa.

„To nemyslíš vážne...“ zamumlal som.

„Ale áno, kúpil som ich špeciálne pre vás.“

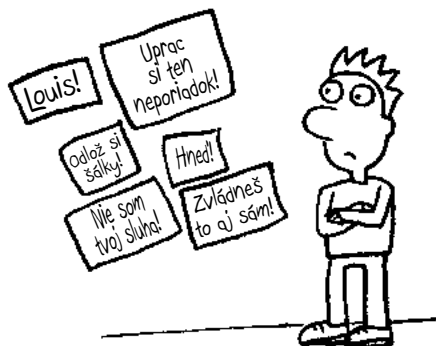
Niektorí otcovia svojich synov zasypávajú počítačovými hrami, komiksmi a lístkami na futbal – my sme dostali prachovky...

**JA SA
Z TÝCH
RODIČOV
RAZ
ZBLÁZNIM**

Pete Johnson

FRAGMENT

Mojej neteri Zoe,
ktorá by si priała chodiť s Louisom do školy.

Ocko sa správa ako úplný trkvas

Pondelok 18. novembra

16.30

Stenu v mojej izbe napadli... nalepovacie papieriky! A okrem toho majú fakt drzý obsah, napríklad:

LOUIS, PREČO BY SOM TI MAL USTIELAŤ POSTEĽ?
KEDY SA TO UŽ KONEČNE NAUČÍŠ?

LOUIS, NEVECHÁVAJ NA ZEMI NEPORIADOK
A NERÁTAJ S TÝM, ŽE HO UPRACEM. UROB TO SÁM!

LOUIS, NAUČ SA NOSIŤ ŠÁLKY VŽDY DO KUCHYNE,
NEVECHÁVAJ ICH NA PARAPETE, ABY SOM ICH UPRATAL JA!

„Ocko spravil presne to isté aj u mňa,“ fňukal Elliot, môj trpasličí brat. „Už tú izbu vôbec nespoznávam.“

Mama mi vždy len tak nabehla do izby, aby trochu poupratovala. Nikdy som nenamietal. Naopak, s radosťou som ju nechal upratať, kedykoľvek sa jej zachcelo.

No potom ocko prišiel o prácu a mame ponúkli robotu na plný úväzok v realitnej kancelárii. A tak sa rozhodli vymeniť si úlohy.

Dnes je prvý deň, keď ocko nastúpil na pozíciu *otec v domácnosti*. Poviem ti, začal naozaj dosť zle. Chápeš, že sa ani neunúval vziať do kuchyne moje použité hrnčeky? Je to pekný lenivec. Iba frfle a všade pchá tie napaprčené papieriky.

„Keď som zbadal svoju izbu, tak som sa nahneval,“ vravel Elliot, „že som napochodoval dole a skríkol: *Oci, správaš sa ako úplný trkvas!*“

„Tomu neverím!“

„Fakt, chcel som to spraviť, ale potom som si pomyslel, že radšej počkám na teba.“

Prikývol som a povedal: „To, že sme vystavení toľkej panovačnosti, nie je zdravé pre naše mladé vnímavé mysle. Ocko má fakt šťastie, že som ešte nezavolať na linku dôvery. Musíme ho zastaviť – a presne to aj spravíme, hneď ako si upracem izbu.“

Elliot vyzeral šokovane.

„Nie, musíme tie nalepovacie papieriky poslúchnuť.“ Jedným ráznym pohybom som zodvihol hromadu vecí, ktoré som mal na podlahe, a natlačil ju pod posteľ. Elliot sa zachichotal. Potom som náhlivo postírl všetky otcove papieriky, ktoré som tiež hodil pod posteľ.

Elliot sa išiel popukať od smiechu.

„Tak, a teraz poďme za ockom,“ povedal som.

„Áno! Poďme s ním spraviť poriadok!“ zvolal Elliot zapálene.

Spoločne sme zbehli po schodoch.

Ocko vysával, a to naozaj profesionálne a energicky – vysávačom vrážal do každého kúta. Keď nás zbadal, vysávač vypol a povedal: „Chalani, vysávanie je oveľa vyčerpávajúcejšie, než sa zdá. No aj tak je to zábava. Tak, ako to ide?“

„Veľmi zle,“ odvetil som. S vážnymi tvármi sme sa postavili vedľa ocka, každý z jednej strany.

„Čo sa deje?“ opýtal sa ocko s úškrnom na tvári. Od rána mal bujarú a veselú náladu a celý čas opakoval, aký je šťastný, že mohol uniknúť každodennej rutine. Nerád ho budím zo sna, no niektoré veci treba povedať nahlas.

„Ako by sa ti páčilo, oci,“ spýtal som sa, „keby som ti *ja* papierikmi polepil celú izbu?“

„Ale ja vás nežiadam, aby ste upratovali *moju* izbu,“ odvetil. „Len som vám tam nalepil zopár priateľských návrhov...“

„*Priateľských...?!*“ zvolali sme s Elliotom neveriacky.

„Chlapci, len mi tak napadlo,“ začal ocko, „či by ste si nechceli trochu viac upratavať svoje izby.“

Asi sekundu som rozmýšľal. „Nie, nechceli.“

„Ach, ale teraz to bude oveľa zábavnejšie.“

„O tom pochybujem,“ zahundral som.

„Doteraz ste nemali tú správnu výbavu...“

„Ocko, nie sme predsa v armáde,“ povedal som.

„... no teraz ju už máte,“ pokračoval a podal nám dve obrovské zelené prachovky vo veľkosti vankúša. „Tieto prachovky odteraz patria vám,“ rozžiaril sa.

„To nemyslíš vážne...“ zamumlal som.

„Ale áno, kúpil som ich špeciálne pre vás.“

Niektorí otcovia svojich synov zasypávajú počítačovými hrami, komiksmi a lístkami na futbal – my sme dostali prachovky.

„Teraz vám už nič nebráni v tom, aby ste začali,“ zaškeril sa.

„Mama od nás nikdy nechcela, aby sme utierali prach,“ povedal Elliot.

„Vaša matka začala pracovať na plný úväzok, takže teraz mám domácnosť na starosti ja – a ja budem robiť veci trochu iným spôsobom. Preto som sa rozhodol, že za upratovanie a čistenie svojich izieb budete odteraz niešť osobnú zodpovednosť. Samozrejme, vždy vám budem k dispozícii, ak by ste potrebovali nejakú radu alebo pomoc.“

„Príliš nás rozmaznávaš...“ povedal som ironicky.

„Podľa mňa z nás bude skvelý tím,“ odvetil.

Keď zamieril späť k vysávaču, Elliot sa zahľadel na neznámy predmet vo svojich rukách. „Čo budeme robiť s týmto?“

„Čo najrýchlejšie sa toho zbav. Neboj sa, o pár dní na všetko zabudne,“ povedal som.

19.05

Zvyčajne by sa ocko dovliekol domov okolo šiestej, zapadol by do sedačky a s laptopom na kolenách by riešil pracovné záležitosti. Po večeri by zaspal rovno pred telkou, s ústami otvorenými dokorán.

Dnes tu však len pobehoval vo svojich papučkách a chystal mame čaj. No jej ani nenapadlo, že by zaspala na sedačke alebo rozprávala o tom, aký mala deň. Bola príliš zaneprázdnená

prechádzaním sa po dome a obdivovaním všetkého, čo ocko cez deň stihol.

„Chlapci, pozrite na tie čisté okná!“ zvolala.

„Vidíme,“ odvetil som. „A čo má byť?“

Potom si sadla do kuchyne a ocenila, aké je milé, že teraz pre zmenu navaril niekto večeru pre ňu!

„Nuž, odteraz je kuchyňa moje územie, moje kráľovstvo,“ vyhlásil ocko. „Necháš všetko na mňa, dobre, Jessica?“

„Určite nenamietam,“ odvetila mama.

Potom otec priniesol svoje lečo a všetkým nám naložil štedrú porciu. „Len si dajte,“ vravel. „Bude ho dosť aj na dupľu.“

„Bleee!“ skríkol Elliot a jeho prvý hlt sa rozprskol po celom stole.

„Mal som si vziať dáždňik,“ zavtipkoval som.

„Elliot, takto by si sa pri stole správať nemal,“ povedala mama.

„Ale je to nechut...“ začal brat.

„Už ani slovo!“ energicky ho prerušila mama.

„Asi som ho dobre neochutil,“ priznal ocko.

„A o akú chuť malo ísť?“ zahundral som smerom k Elliotovi. Necítil som tam nič, až na staré ponožky.

„Len jedzte, chlapci,“ povedala mama. „Je to výborne syté.“

Elliot mi zašepkal: „Radšej by som zjedol vlastné šušne ako ockovo lečo.“

„Vieš čo?“ zašepkal som späť. „Aj ja by som radšej jedol tvoje šušne.“

19.15

„Ocka by som vyrazil!“ vravel mi Elliot nahnevane.

„Hneď v prvý deň?“

„Áno, je nanič. Vedel som, že to tak dopadne. Otcovia jednoducho nemôžu byť mamy.“

Ranné prekvapenie

Pondelok 18. novembra
(pokračovanie)

19.35

Strávil som kopec času (celých dvadsať minút) snahou napísať esej na dejepis. Už ma bolí ruka a aj mozog. V záujme svojho zdravia musím prestať.

Problém je v tom, že tá esej mala byť už dávno napísaná. A čo je ešte horšie, mojím dejepisárom je zástupca riaditeľa, pán Suchý, známy ako *Suchár*. Je hrozivejší ako gorila. Napríklad dnes, keď som sa mu opatrne snažil vysvetliť, prečo svoju esej odovzdám trochu neskôr, okamžite zaťal zuby ako zúrivý buldog a štekol: *Hneď v utorok ráno chcem mať tú esej na stole – a v tvojom záujme dúfam, že bude naozaj dobrá!*

Zato ja ani len nedúfam, že bude dobrá. Či aspoň priemerná. No naozaj to nie je moja chyba, pretože na jeho hodinách sa snažím dávať pozor najviac, ako sa dá. Keď však počujem jeho hlas, moje uši sa automaticky vypínajú.

Pozitívne je, že som už zvládol napísať celých dvanásť riadkov. Ale už menej pozitívne je, že to je vlastne *celá* moja esej. Aj tak sa vraví, že ľudia chcú vždy prídavok. A možno je dokonca lepšia, než si myslím.

19.40

Nie, to určite nie.

19.41

Čo sa týka školy, niečo by si o mne mal vedieť.

Nevychádzame spolu.

Nikdy som ju nemal rád, nikdy som nezapadol. No som nútený tam chodiť a každý deň čeliť otravným učiteľom. Keby si sa ktoréhokoľvek z nich na mňa opýtal, presne viem, čo by povedal: *Louis nie je príliš bystrý, no zato je mimoriadne lenivý.*

Nie je to pravda – určite nie som lenivý, pretože každú večer niekoľko hodín študujem. Ide však o predmet, ktorému v škole nevenujeme ani sekundu – komika.

Tak dobre, ako mi ide rozprávanie vtipov, tak nanič som vo všetkých vyučovacích predmetoch.

Preto je mojím veľkým snom, mojou jedinou ambíciou stať sa zabávačom. No najprv ma musia objaviť. A na to treba agenta.

Ale ja jedného mám.

Maddy chodí do inej školy ako ja. Stretli sme sa na dramatickom krúžku, pretože miluje herectvo. Nanešťastie, vždy keď má vystúpiť na pódium, dostane hroznú trému, a preto sa musela svojho sna stať sa svetoznáμου herečkou zriecť. Namiesto toho sa rozhodla byť agentkou.

Ja som jej prvým klientom – a už mi aj pomohla účinkovať v jednej televíznej talentovej relácii s názvom *Drzé decká*. Je to na satelitnom kanáli, takže si to možno ešte nevidel. Ale ver mi: je to úžasná šou!

Každý týždeň sa predstaví dvanásť súťažiacich a diváci si zvolia svojho víťaza. Všetci potom idú do veľkého finále – *Finále víťazov*. Ten, kto zvíťazí, získa možnosť pripraviť si svoje vlastné polhodinové vianočné vystúpenie.

Do súťaže som išiel so svojimi vtipmi. *Tak veľmi* som chcel vyhrať!

Skončil som druhý. Porazil ma papagáj. Toľká hanba, viem. Bol som úplne zruinovaný,

až kým sa nerozhodli, že aj jeden súťažiaci z druhého miesta sa bude môcť zúčastniť veľkého finále – a vybrali mňa!

Čoskoro mi budú volať v súvislosti s dátumom *Finále víťazov* a potom... Nuž, Maddy je skalopevne presvedčená, že tentoraz to bezpochyby vyhrám. To znamená, že získam aj vianočné vystúpenie – a potom už určite nebudem mať čas na školu. Budem príliš zaneprázdnený cestovaním a zabávaním ľudí po celom svete – a vo všeobecnosti budem viesť život vyťaženejho biznismena.

20.10

Ešte jednu vec by som ti o mne a Maddy rád povedal. Nie je to len moja agentka – práve sa stala aj mojou frajerkou. Zatiaľ sme neboli na žiadnom rande. K tomu sa treba dopracovať, nie?

Ale myslím, že už je najvyšší čas.

20.25

Práve som zavolať Maddy. Hneď vzrušene spustila: „Už ti volali z *Drzých*...?“

„Nie, ešte nie. Volám ti, Maddy, aby som sa spýtal, kedy by si mala čas na naše...“ Ani neviem prečo, no tu som prešiel na hlbší hlas. „... prvé rande.“

Zrazu znela nervózne. „Ehm, no, kedy by to vyhovovalo tebe?“

„Urobil som si pre teba miesto v diári,“ povedal som. (Raz som to počul niekoho povedať v telke a znelo to cool.) „Tak si len povedz miesto a čas – a ja sa dostavím. Osobne.“ Znel som dosť uvoľnene, no v skutočnosti mi nejako zvláštne bilo srdce.

„Čo tak v piatok večer?“ navrhla.

„Už si to píšem do diára. Môžeme ísť k *Lutigimu*?“

„Iba ak si účet rozdelíme, je tam veľmi draho.“

„Keď pozývam dievča na rande, Maddy, peniaze pre mňa nehrajú rolu.“ To bolo zdvorilé, však? Aby som si bol istý, že to pochopila, dodal som: „Takže platím aj za teba.“

Keď som zložil telefón, srdce mi stále divo bilo. Takže naozaj je to tu...

Utorok 19. novembra

7.25

Zobudil som sa na to, ako mi Elliot vtrhol do izby s krikom: „Hori! Hori! Nie je to super?“

„O čom to vravíš?“ začal som. Potom som začul pískanie požiarnych hlásičov a vyskočil som z postele.

Na schodoch sa k nám pridala aj mama, ešte stále so zalepenými očami. „Čo sa deje? A kde je váš otec?“

V tom momente vyletel z kuchyne ocko. „Dobré ráno všetkým!“ zvolal na nás. „Prepáčte, že vás budím, no nie je sa absolútne čoho báť.“

„Prečo sa teda zapol alarm?“ spýtal sa Elliot.

„To bola len maličká nehoda. Chcel som pre vás na raňajky pripraviť teplé croissanty, no keď som ich dal do hriankovača...“

„Ach, oci...“ začal Elliot.

„Bol to milý nápad,“ povedala nadšene mama, zatiaľ čo dym pomaly stúpал po schodoch, „a nič zlé sa nestalo.“

Keď sa ocko opäť rozběhol do kuchyne, Elliot zamrmľal: „Neznášam croissanty a...“

„To nehovor,“ prerušila ho mama. „Pre tvojho otca to nie je jednoduché.“

„Ani pre nás nie je jednoduché,“ odsekol Elliot, „jeť všetko, čo navarí.“ Zišiel po schodoch a zakričal: „Mami, došlo nám mlieko!“

„To sa už mamy netýka!“ zvolal ocko. „Hneď to zariadim,“ dodal a vyrazil do obchodu.

9.00

Suchár sa pohybuje ako puma. Niežeby chodil po štyroch (aj keď to by som si veľmi rád pozrel),

ale ani nevieš, že je nablízku, až kým na krku nepocítiš jeho horúci dych.

Bol som v škole iba milióntinu sekundy a už som cítil celý prúd horúceho vzduchu. Otočil som sa. Stál tam Suchár a hľadel na mňa.

„Dúfam, že si priniesol esej,“ zavrčal.

Chvíľu som sa hrabal v taške a potom som vytiahol svoj zošit na dejepis. „Je to tam,“ povedal som a na odľahčenie situácie som dodal: „Príjemné čítanie.“

Ani náznak úsmevu. Len potichu odplával preč s mojím zošitom zastrčeným pod pazuchou.

9.05

Vieš, čo si želám? Aby sme si v škole ešte stále vyfarbovali. Išlo mi to naozaj dobre. No svoj vrchol som asi dosiahol príliš skoro, pretože teraz nie som dobrý v ničom. Ale nevadí – lebo pokiaľ som v triede ja, nemusíš sa nikdy báť, že budeš v niečom najhorší!

15.20

Práve som mal poslednú hodinu – dvojhodinovku matematiky –, keď do triedy vtrhla školská sekretárka. Myslí si o sebe, že je strašne dôležitá, a po škole sa promenáduje s ohrnutým nosom. Niečo zašepkala učiteľovi. Dúfal som,

že mu vraví o tom, ako sa nám upchali všetky odtoky, a tak musíme ísť na mesiac domov.

No učiteľ namiesto toho vyhlásil, že Suchár (samozrejme, že on ho nazval inak) ma chce okamžite vidieť. Pri odchode som začul kohosi zašepkať: „Uuups, niekto má problém.“

Suchár si očividne prečítal moju esej. (Určite mu to netrvalo príliš dlho, čo?) Ale prečo nemohol jednoducho napísať niečo drzé na spodok papiera ako normálny učiteľ? Prečo sa vôbec unúval so mnou stretnúť?

Sekretárka ma odprevadila k jeho brlohu a rezko odkráčala. Zaklopal som. Žiadna odpoveď. Keďže je už riadne starý a pravdepodobne aj trochu nahluchlý, zaklopal som ešte raz, hlasnejšie – a potom som pridal ešte niekoľko zaklopaní. To už musel počuť.

Aj počul. Dvere sa tak rozleteli, až takmer vyleteli z pántov. Stál tam a chrлил na mňa oheň. „Čo to tu, prepánajána, vystrájaš?!“

A vraj kto tu dáva hlúpe otázky... Trpezlivo som mu vysvetlil: „Klopem na vaše dvere, keďže ste ma chceli vidieť, no ak ste medzitým zmenili názor, môžem odísť.“ A rýchlo som dodal: „Vôbec sa neurazím.“

„Keď ťa budem chcieť vidieť, zavolám ťa,“ povedal Suchár. Ale veď to sa práve stalo, nie?

„Zatiaľ sa budeš zdržiavať mimo mojej kancelárie, až pokiaľ ťa nezavolám.“

Poslal ma preč, keď som za ním prišiel – hneď po tom, ako mi odkázal, že sa mám uňho zastaviť. Kamarát, poviem ti, že všetci dospeláci sú totálni čudáci.

15.35

Zazvonil školský zvonec. Škola sa skončila a ja mám právo ísť domov.

15.45

Áno, ešte stále trčím pred jeho kanceláriou. Ak niečo naozaj neznášam, tak je to takéto vyčkávanie. Takže aby som nás rozveselil, tu je vtip. A dokonca je aj poučný!

*Vieš, do akej kategórie patrí motýľ?
Medzi helikoptérovitý hmyz!*

Ten vtip je špica. Chcel by si ďalší? Prepáč, neskoro, Suchár práve cez dvere zakričal: „Môžeš vojsť!“

Mám zlý pocit, že táto návšteva sa mi nebude páčiť.

Falošný list

*Utorok 19. novembra
(pokračovanie)*

16.25

Mal som pravdu.

Suchár sa ani neunúval pozdraviť ma alebo opýtať sa, či si nechcem sadnúť. To nie je bohvieaká výchova, čo povieš? Iba odvrkol: „Ak okamžite neodpovedám na zaklopanie, mám na to dôvod. Čo myslíš, aký asi?“

„Trochu ste si zdriemli?“

Nesprávna odpoveď.

„Je to preto, že sa rozprávam s niekým iným – telefonujem.“ To som úplne chápal. On sa však tváril, akoby mojím najväčším želaním bolo vtrhnúť do jeho kancelárie a vyrušovať ho.

Vstal – bol to vysoký chlap s hrubými okuliarmi, čiernočiernym obočím, z uší mu rástli

rastliny a na ťlakatej brade farby horčice sa mu ako zvyčajne zachytil takmer celý obed.

„Aké hodnotenie si podľa teba dostal za svoju esej?“ Keď som sa zdráhal odpovedať, naklonil sa nado mňa.

„Pravdepodobne nie najvyššie, pretože bola trochu kratšia. Keďže však viem, aký ste vždy zaneprázdnený,“ dodal som zúfalo, „chcel som napísať niečo krátke, ale dobré.“

„Dobré?!“ zahrmel, čo spôsobilo, že mu z brady odpadol kúsok vajíčka priamo na moje vlasy. „Bolo to strašné – ale už čochvíľa určite objavia tvoj talent, takže na tom nezáleží. Prepáč, že som ťa obral o toľko času.“

NIE. Tú poslednú časť nepovedal. Ale veľmi som si to prial. Namiesto toho ma na smrť nudil svojimi rečami o tom, ako som upadol do *zovretia lenivosti a neposlušnosti* a že on je odhodlaný ma *odtiaľ vytiahnuť*. Tá najhoršia časť však ešte len príde. Podal mi súkromný a prísne tajný list, ktorý bol vraj určený len pre oči mojich rodičov.

Samozrejme, že v tej sekunde, ako som opustil školu, som si ho prečítal. Necítil som sa po ňom až taký nahnevaný ako skôr dotknutý.

Suchár ma opisoval ako toho najväčšieho neposlušníka na svete. A tým ja rozhodne nie

som. Ide len o to, že... Komička Joan Riversová raz povedala: *Vždy keď niekoho rozosmejete, spravíte mu malé prázdniny*. Presne to chcem – aby si všetci v tej nudnej škole aspoň trochu užili. Na tom nie je nič zlé – alebo áno? Vážim si, že so mnou súhlasíš.

Ale späť k listu. Na konci sa písalo, že Suchár sa chce s mamou a otcom porozprávať o mojej budúcnosti. A vraj či by boli takí milí a vyhradili si čas, kedy by sa mohli zastaviť v jeho kancelárii.

Čo mám teraz robiť?

Okamžite som zavolať Maddy.

Ihneď povedala: „Keď to tvoji rodičia uvidia, budú takí nahnevaní, že ti nedovolia účinkovať v...“

„Ani tú vetu nedokončí!“ prerušil som ju.

Na chvíľu nastalo ticho, pretože nás premkla hrôza z toho, čo Maddy práve takmer povedala. Lebo keby ma rodičia nepustili do *Drzých deciek*, možno by som druhú šancu už nedostal, čo by znamenalo, že zo mňa už navždy zostane neobjavená komediálna hviezda.

„Rozhodol som sa, že rodičov od tohto listu ušetrim,“ povedal som. „Aj tak by ich iba zarmútil. Takže im vlastne robím láskavosť.“

„Nesmiernu láskavosť,“ súhlasila Maddy.

„Prejde mi to?“ spýtal som sa.

Už po pár sekundách – Maddin mozog je ozajstný zázrak – odpovedala: „Dôvod, prečo škola poslala list, je, že je prísne tajnej povahy. Takže tvojim rodičom nebudú písať správy, iba v prípade...“

„Áno?“

„Iba v prípade, že by nedostali odpoveď – potom môže škola poslať tvojim rodičom správu s otázkou, či ho vôbec videli.“

„Preto musí škola dostať svoju odpoveď fakt rýchlo,“ odvetil som.

„Už na nej pracujem,“ povedala Maddy.

**Nutne potrebujem
transplantáciu mozgu!**

*Utorok 19. novembra
(pokračovanie)*

19.00

„Dnes budeme mať ľahkú zdravú večeru,“ vyhlásil hrdo ocko, keď nám servíroval praženicu pripomínajúcu skôr akýsi vodový puding.

„To mám jesť praženicu lyžicou?!“ skríkol Elliot.

„To je predsa jedno,“ povedala chytrá mama a potom stlmeným hlasom, len smerom k ockovi dodala: „Len si tam dal príliš veľa mlieka, to je všetko – aj mne sa to často stáva.“

V praženici plávalo zopár prihorených hríbov a zemiakov, uprostred stola stála pohodená misa so značne povädnutým šalátom. Ako ďalší chod boli nakrájané kúsky fľakatého starého ovocia.

„Čo keby sme sa zajtra zastavili v rýchлом občerstvení?“ prišiel Elliot s múdрым nápadom.

20.30

Maddy práve volala kvôli listu pre Suchára. Zhodli sme sa, že hovoriť o tom u nás doma je príliš riskantné. A tak sme sa išli trochu prejsť.

Vytasila svoju odpoveď a zamávala mi ňou pred očami.

Stálo v nej toto:

Vážený pán Suchý,
veľmi pekne ďakujeme za Váš nedávny odkaz. Jeho obsah sme náležite zaznamenali a svedomito spracovali.

Je mi ľúto, no musím Vám oznámiť, že som prednedávnom prišiel o prácu. Mám z toho takú depresiu, že už nikdy neopustím tento dom. Moja manželka si prácu našla, no býva preč celý deň, a keď večer príde, je už príliš unavená. Takže ani jeden z nás Vás nebude môcť navštíviť.

Som však presvedčený o tom, že Louis sa čoskoro upokojí. Budte si istý, že sa s ním často rozprávame o dianí vo svete.

Prajem mnoho úspechov vo Vašom kariérnom raste.

Váš úctivý služobník
Marlon (alias Louisov otec)

Keď som ten list dočítal, súhlasne som zapísal.

„Ten list... je geniálny!“

„Nebola som si istá, či som to neprehnala,“ začala Maddy skromne.

„Nie, tá časť, kde ocko nevychádza z domu...“

„Páčila sa ti?“ usmiala sa na mňa nadšene.

„Diabolsky múdre,“ odvetil som. „Suchár bude mať tú svoju bradu celú zmáčanú od slz, keď si to prečíta. Odovzdám mu to, hneď ako zajtra prídem do školy – a s hrdosťou.“ Potom som dodal: „Na piatok som pre nás rezervoval stôl u *Luigiho*. Takže je to jednoznačné rande.“

„Naše prvé,“ povedala Maddy potichu.

Zrazu sa pozerala priamo na mňa. Asi čakala, že niečo poviem – ale čo? Nakoniec som vyhlásil: „Určite sa musíš poriadne natlačiť! A nebude mi vadiť, ani keď budeš mať celú bradu ufúľanú od špagiet. Len nech si pekne stekajú.“

Som si istý, že som povedal presne to, čo chcela počuť.

Streda 20. novembra

12.40

Ešte pred začiatkom vyučovania som podal „ockov“ list Suchárovej sekretárke. *O jeden*

problém menej, pomyslel som si. Preto som bol naozaj prekvapený, keď po mňa po prvých dopoludňajších hodinách Suchár opäť poslal.

V triede to totálne ožilo. „*Koho* sa asi len chystajú vylúčiť?“ vyhlásil natešene jeden spolužiak, zatiaľ čo druhý mi sykol do ucha: „Vraj keď je Suchár naozaj rozzúrený, oči sa mu zafarbia načierno. Potom nám povedz, či je to pravda.“

Usadil som ich: „Jednoducho má rád moju spoločnosť. Čo s tým narobím?“ Vnútri som sa však triasol. Veď som ho videl včera. Prečo po mňa posielala zase?

13.05

Tentoraz Suchár skríkol *ustúpte*, hneď ako som zaklopal, a dokonca ma celkom priateľsky pozval usadiť sa. *Divné*, pomyslel som si.

No to najdivnejšie ešte len malo prísť.

Najprv tam len tak sedel a hľadel na mňa, pričom mal totálne skrivenú tvár – pomyslel som si, že má azda nejaký záchvat. Vlastne... trochu som v to dúfal. Potom by som odtiaľ mohol ujsť. No nakoniec som si uvedomil, že sa na mňa snaží usmiať.

„Prečítal som si... ehm... zaujímavý list od tvojho otca.“

Ledva som sa udržal, aby som nepovedal:
Hej, bol dobrý, však?

„Tvoj otec ma v ňom informuje, že je momentálne nezamestnaný.“

„Och, tak on vám to povedal?“ Zatváril som sa prekvapene, čo bol podľa mňa dobrý ťah. „Nevraví to hocikomu. Ale áno, robil v oblasti obchodu, ale už nerobí. Stalo sa to veľmi náhle.“

„Naozaj?“ Suchár sa nahol dopredu. „Musel to byť preňho veľký šok.“

„Obrovský,“ súhlasil som. Potom som – len na zdôraznenie – dodal: „Mega obrovský.“

„Takisto ma informuje,“ pokračoval Suchár a stíšil hlas, „že práve teraz príliš z domu nevychádza.“

„Nie, už je tam zatvorený celé týždne. Keď odišiel naposledy...“ Sťažka som si vzdychol.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa Suchár, ktorý bol teraz samé ucho.

„Zmyslel si, že si dá urobiť tetovanie.“

Suchár vydal slabé zastonanie.

„Nikdy mi nedovolil pozrieť sa naň. Dokonca mi ani nepovedali, kde ho má. No mama zúrila. Odvtedy ocko neopustil dom.“

Suchár si zamyslene popoťahoval bradu. Tie hlúposti, ktoré som mu navykladal, ho očividne poriadne fascinovali.

A tak som pokračoval: „Má dobré dni, ale aj menej dobré dni. Mama vraví, že ocko má teraz ťažké obdobie, a preto mu musíme pomáhať, ako len vieme.“

„Som si istý, že to aj robíš.“

Cnostne som sa usmial. „Snažím sa.“

„No v škole by si pre to nemal zaostávať.“

„Nemal...? Teda, áno, nemal.“

„Z toho dôvodu dám odteraz na teba špeciálny pozor.“

To neznelo dobre.

„A začnem svojím predmetom,“ pokračoval. „Chcem, aby si si dal naozaj záležať na eseji, ktorú som zadal tvojej triede na tému *Meniace sa hospodárske podmienky počas posledných rokov vlády Alžbety I.*“

Snažil som sa nezaspať, už len keď som si tú tému písal do zošita.

„Máte ju odovzdať do piatka. Preto chcem, aby si mi ju priniesol v piatok ráno, ešte pred začiatkom vyučovania, aby sme si ju spolu prešli.“

„Och, nechcem vás zaťažovať...“ začal som.

Prerušilo ma Suchárovo hlasné, trúbiace kýchnutie, po ktorom jeho bradu farby horčice rozžiarili malé trblietavé kvapôčky soplá. „Bez problémov,“ blábotal cez svoju hnedú vreckovku.

„Potrebuješ pomoc a povzbudenie – a tie ti musím poskytnúť.“

Vyrazil som k dverám.

„Mimochodom, zavolám tvojmu otcovi.“

Zastal som. Takmer som prestal dýchať.

„Och, on telefón nikdy nezdvíha,“ povedal som rýchlo. „Iba sedí a rozmýšľa, niekedy sa kolíše. Mama vraví, že keď sa kolíše alebo spieva, nemáme ho obťažovať. Dokáže si pre seba spievať aj celé hodiny.“

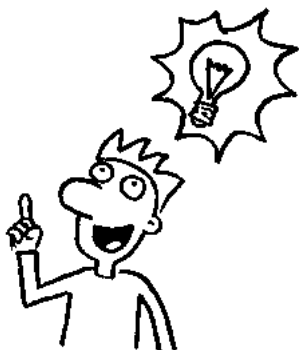
„Naozaj?“ spýtal sa Suchár a na chvíľu sa zamyslel. Opäť skrivil tvár. „Neboj sa, Louis, vidím, že to máš teraz ťažké, no ja ti pomôžem.“

Takže teraz sa musím pokúsiť napísať esej na smrteľne nudnú tému, o ktorej nič neviem, a potom tu stáť a pozeráť sa, ako ju Suchár číta.

Čo len budem robiť?

13.10

Existuje pre mňa iba jedna možnosť. Transplantácia mozgu!

Geniálny nápad

*Streda 20. novembra
(pokračovanie)*

17.20

Ešte som ani nestihol vsunúť kľúč do dverí a už na mňa zo záhrady vyskočil ocko.

„Poumýval som smetné koše.“

„Fú, máš tu riadnu žúrku, čo?“

„Je až neuveriteľné, ako sa zašpinili.“

„Jasné,“ povedal som a pomaly sa vzdľaloval.

„V jeden dlhý zimný večer mi o tom určite musíš porozprávať.“

„Dnes sa Elliotovi začína nacvičovanie na *Olivera*,“ pokračoval ocko.

„Hej, hrá tam Artfula Dodgera. A vraj hviezdne obsadenie!“

Ocko sa zasmial a povedal: „Mama vravela, že ho vždy po skúške môže ísť vyzdvihnúť. Aj dnes.“